

РЕШЕНИЕ

№ 5064

гр. София, 30.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 24.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **13972** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 80а от Закона за държавната собственост /ЗДС/.

Образувано е по жалба на С. П. Д. срещу Заповед № ЗС-25 / 06.02.2018 г. на Министъра на отбраната, поправена със Заповед № ЗС-30 / 14.02.2018 г. на същия орган, с която на основание чл.80, ал.1 от ЗДС, се изземва от жалбоподателката недвижим имот – частна държавна собственост, актуван с Акт за частна държавна собственост /АЧДС/ № 08817 / 18.02.2015 г., представляващ военно-фондово жилище в@@1@[жк], [жилищен адрес]0, ап. 56 – самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.4356.50.3.56, състоящ се от три стаи, кухня и сервизни помещения, със застроена площ от 121 кв.м. и прилежащо мазе № 29 с площ от 5,24 кв.м., поради това, че се държи без правно основание.

Жалбоподателката, представлявана от адв. В., счита заповедта за незаконосъобразна. Излага съображения за нищожност на заповедта, като твърди, че наемният договор от 21.08.2001 г. е нищожен, като е сключен без правно основание, тъй като съпругът на жалбоподателката е бил освободен от военна служба още през 1990 г., а през 1999 г. е починал. Твърди и че договорът за наем не е бил прекратен, тъй като предизвестие от 14.09.2017 г. не е било получено от нея със сочената от ответника куриерската пратка на „Булпост“ на 26.09.2017 г. и няма доказателство за връчването му. Сочи, също така, процесуални нарушения, свързани със съобщаване на оспорения акт чрез залепване на вратата и на таблото за съобщения във входа. Иска заповедта да бъде

отменена. Моли за присъждане на разноски за държавна такса.

Ответникът, Министъра на отбраната, чрез процесуален представител юрк. В., смята жалбата за неоснователна и излага съображения в подкрепа на издадения административен акт.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу подлежащ на оспорване административен акт, от активно легитимирано лице, адресат на акта, и в срок.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на страните и прецени доказателствата по делото, в резултат на извършената служебна проверка относно законосъобразността на оспорения административен акт, по отношение на всички основания, посочени в чл.146 от АПК, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:

С оспорената Заповед № ЗС-25 / 06.02.2018 г. на Министъра на отбраната на основание чл.80, ал.1 от ЗДС, се изземва от жалбоподателката недвижим имот – частна държавна собственост, актуван с Акт за частна държавна собственост /АЧДС/ № 08817 / 18.02.2015 г., представляващ военно-фондово жилище в@@5@[жк], [жилищен адрес]0, ап. 56 – самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.4356.50.3.56, състоящ се от три стаи, кухня и сервизни помещения, със застроена площ от 121 кв.м. и прилежащо мазе № 29 с площ от 5,24 кв.м., поради това, че се държи без правно основание. Със Заповед № ЗС-30 / 14.02.2018 г. на същия административен орган е поправена заповедта, в частта ѝ на посочената дата за принудително изземване на имота, която от 09.04.2018 г. е променена на 19.04.2018 г. Съгласно разпоредбата на чл. 80а от ЗДС, на основание на която е издадена обжалваната заповед, „Имот – държавна собственост, предоставен за ползване и управление на Министерството на отбраната, Българската армия и структурите на подчинение на министъра на отбраната, който се владее или държи без основание или на отпаднало основание от друго физическо или юридическо лице, или който се ползва не по предназначение, се изземва въз основа на заповед на министъра на отбраната”.

За да прецени законосъобразността на оспорваната заповед, съдът следва да прецени наличието на законовите предпоставки, предвидени в чл.80а от ЗДС, които са следните: 1. имотът, обект на заповедта, да е държавна собственост; предоставен за ползване и управление на Министерството на отбраната, Българската армия и структурите на подчинение на министъра на отбраната; 2. да е налице една от алтернативно посочените предпоставки: имотът да се владее или държи без основание или на отпаднало основание от друго физическо или юридическо лице, или който се ползва не по предназначение, като в процесния случай, посочената от административния орган хипотеза е първата.

Процесната заповед е издадена в предвидената от закона писмена форма и съдържание и е подробно мотивирана с фактическите и правни основания за издаването ѝ.

Като подписана от министъра на отбраната, заповедта е постановена от компетентен административен орган, в рамките на неговата материална компетентност.

Наличието на първата предпоставка, обуславяща материалната законосъобразност на оспорената заповед, а именно имотът да е държавна собственост, предоставен за ползване и управление на Министерството на отбраната, Българската армия и

структурите на подчинение на министъра на отбраната, не е спорна между страните. Имотът е частна държавна собственост, актуван с Акт за частна държавна собственост /АЧДС/ № 08817 / 18.02.2015 г., включен във ведомствения жилищен фонд на Министерство на отбраната, предоставен за управление на Министерство на отбраната. Съгласно т.98 от Приложение № 2 към чл.7, т.2 на ПМС № 45 / 01.04.2010 г. имотът се управлява от Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело“ към Министерство на отбраната.

По отношение на втората предпоставка, административният орган е посочил, че имотът се държи без правно основание, като подробно е описал фактическите обстоятелства, при които се издава актът.

Със Заповед за настаняване № 70 / 24.02.1983 г. на началник на Гарнизонна жилищна част – С. и договор от 24.02.1983 г. е настанен И. С. Д., военнослужещ и съпруг на жалбоподателката, деветчленното си семейство в два съседни апартамента – ап. 56 и ап.57. Договорът за военна служба на лицето е било прекратено през 1990 г. , а през 1999 г. той е починал. След смъртта му, жилището се ползва от г-жа Д. и семейството ѝ, като според представените декларации от 2014 г. и 2016 г., жалбоподателката е настанена в апартамент 56 като едночленно семейство, а другия апартамент / ап. 57/ е издадена друга настанителна заповед на името на дъщеря ѝ, която е кадрови военнослужещ.

Налице е подписан договор от 21.08.2001 г., анексиран с допълнително споразумение от 2007 г., сключен между г-жа С. Д., от една страна, и от Изпълнителния директор на ИА „Управление на частната държавна собственост на МО“, въз основа на който и жалбоподателката е обитавала жилището, съответно е плащала уговорената в него наемна цена.

По делото е приложено писмо изх. № 12082 / 14.09.2017 г. от Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело“, отправено до г-жа Д., представляващо едномесечно предизвестие, с което се прекратява договорът от 21.08.2001 г. за отдаване под наем на жилището.

Съгласно чл.24 от Наредба № Н-22 от 16.07.2010 г. за ползване под наем на имоти от жилищния фонд на Министерството на отбраната и за изплащане на компенсационни суми на военнослужещите и цивилните служители, които живеят при условията на свободно договаряне, издадена от министъра на отбраната, обн., ДВ, бр. 62 от 10.08.2010 г., в сила от 10.08.2010 г., посл. изм. и доп., бр. 43 от 31.05.2019 г., в сила от 31.05.2019 г. договорите за наем се прекратяват по реда на Закона за задълженията и договорите на основанията, посочени в чл.23 и в договора за наем, с едномесечно писмено предизвестие.

Като основания за прекратяването в уведомлението са посочени чл.23, ал.1, т.4 и т.5 от № Н-22 от 16.07.2010 г., а именно поради прекратяване на правоотношението за изпълнение на военна служба, на служебното или трудовото правоотношение в Министерството на отбраната, Българската армия и структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната, както и поради изтичане на срока за настаняване.

И двете условия към момента на издаване на предизвестие са изпълнени. От една страна, съпругът на жалбоподателката не е военнослужещ от 1990 г., а договорът от 2001 г., макар и подписан като безсрочен, не може да бъде с по-дълъг от допустимия по закон максимален срок от 10 години, съгласно чл.19, ал.4 от ЗДС, т.е. срокът на настаняване на същия е изтекъл към 2011 г.

По делото е приложена разпечатка за проследяване на куриерска пратка № ЕВО16096925BG на „Булпост“ в която се сочи, че куриерската пратка е доставена на 26.09.2017 г. в 13.30 ч. на получател Д.. Получаването на тази куриерска пратка е оспорено от жалбоподателката, като въпреки дадените от съда указания, ответникът не можа да представи доказателство, че същата е получена от жалбоподателката.

При горното е налице уведомление, представляващо едномесечно предизвестие за прекратяване на договора, но приложената разпечатка за проследяване на куриерската пратка не може да служи за доказване на получаването му от адресата.

За да е породило своето действие, уведомлението за прекратяване на договора за наем следва да е достигнало до адресата. В тежест на ответника е да докаже това обстоятелство. Предвид факта, че оспорената разпечатка не може да служи като доказателство за получаване на предизвестие за прекратяване, ответникът може да стори това, с всякакви други доказателствени средства.

По делото ответникът с писмо от 15.05.2020 г. представя две молби, подписани от самата жалбоподателка, първото, адресирано до В. С., в качеството му на вицепремиер на РБ вх. № 20-С-26 от 06.10.2017 г., а второто – до г-н Кр. К., също като заместник-министър председател вх. № 03-01-52 / 19.10.2017 г. И в двете молби, жалбоподателката сама сочи, че в края на септември е получила уведомление от Агенцията, че трябва да освободи ап. 56, който се води на нейно име, и моли случаят ѝ да бъде преразгледан. Като приложение към писмата прилага и самото писмо от 14.09.2017 г., с което сочи, че я гонят от апартамента.

Молбите са приети като доказателство по делото без да се оспорени от страна на жалбоподателката по предвидения в закона ред. В този смисъл, съдът приема, че при всички случаи към датата на подписване на първото от тях 06.10.2017 г. уведомлението за прекратяване на договора от 14.09.2017 г. е било достигнало до адресата си, съответно е породило своето действие най-късно към 06.11.2017 г. От тази дата насетне договорът за наем е прекратен и за г-жа Д. не е съществувало правно основание да владее имота.

Следователно, при всички случаи, към момента на издаване на процесната заповед за изземване от 06.08.2018 г. договорът за наем на ап.56 е бил прекратен и жалбоподателката го владее на отпаднало правно основание.

Процесуалният представител на ответника прилага за сведение и Решение № 2486 / 17.02.2020 г. по ад. № 11055 / 2019 г. като съдебна практика в подобен случай, при която съдът приема и други способи за доказване на достигането на предизвестие за прекратяване до знанието на адресата му.

Съдът, предвид фактите и доказателствата по делото, приема, че е изпълнена и втората предпоставка за издаване на заповедта, а именно към момента на постановяване на акта за жалбоподателката не е имало валидно правно основание да владее имота, поради което правилно административният орган е приел, че същият се владее без правно основание.

При изложената фактическа обстановка, съдът приема, че са налице всички елементи от състава на чл. 80а от ЗДС.

При издаването ѝ не са допуснати съществени процесуални нарушения обуславящи отмяната ѝ.

Следва да се отбележи, че твърдените нарушения при съобщаването на процесната заповед по чл.61 от АПК са неотнормирани към законосъобразността ѝ.

По всички изложени съображения настоящият състав приема, че обжалваният

административен акт е законосъобразен, като издаден от компетентен орган и в изискуемата се форма, в съответствие с материалноправните разпоредби на закона, при постановяването му не са допуснати процесуални нарушения, и в съответствие с целта на закона, съответно жалбата срещу него е неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

Предвид изхода на делото, на основание чл.143, ал.3 от АПК страната, за която административният акт е благоприятен има право на разноси по делото. Присъждането на такива обаче не е поискано от процесуалния представител на ответника.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, II а.о., 35 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. П. Д. срещу Заповед № ЗС-25 / 06.02.2018 г. на Министъра на отбраната, поправена със Заповед № ЗС-30 / 14.02.2018 г. на същия орган.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: